

Ernest Thompson Seton:

Lisica iz Springfielda

Nekega jutra je kazalo, da sta se odločila lisica in soprog seznaniti otroke z zelo obširno stvarino o mrmralcih. In mrmralec v tistem sadovnjaku se jima je zdel baš primeren za njune poizkuse. Tako so se podali skupaj k ograji, ki je obsegala sadovnjak, in stari godec na

štoru jih seveda ni videl. Oče lisjak se je nato podal v sadovnjak in mirno, kot bi se sprehajal, jo je mahal v določeni razdalji mimo štora. Pri tem pa ni enkrat okrenil glave proti vedno budnemu mrmralcu, da si ne bi mogel ta misliti, da ga je lisjak morda opazil. Kakor hitro je mrmralec zagledal lisjaka, je tiho skočil v vhod svojega brloga. Tam je mirno čakal sklepač, da je bolje biti previden v luknji kakor pa moder na štoru.

To je bilo tisto, kar so lisice hotele doseči. Mati je bila dotlej nevidna, sedaj pa je nemudoma stekla k štoru in se za njim skrila. Brazgotinec je med tem malo počasi nadaljeval svojo pot. Mr-

mralec se vsled tega ni nič ustrašil in kmalu za tem pomolil glavo izmed korenin, ter pogledal radovedno naokrog. Videl je lisjaka, kako se je v prejšnji smeri čimdalje bolj oddaljeval. Pogum mrmralca je rasteł z oddaljenostjo odhajajočega lisjaka, in kmalu je stopil nekoliko iz brloga, in ko je videl, da je zrak čist, je spet splezal na štor. V tem hipu pa lisica skok, in že mu je bila za tilnikom ter ga stresla tako dolgo, da se je onesvestil. Brazgotinec je opazoval z enim očesom vso to zadevo, in naglo je zbežal nazaj. Toda lisica je vzela mrmralca med svoje derače in odbežala proti domu, stari je pa vedel, da ga sedaj več ne potrebuje. Lisica je nesla

mrmralca tako skrbno k brlogu, da se je polagoma zope' zavedel in pričel brcati. Polglasn' avu' pred brlogom je priklica' male močice kakor šolarje k igri. Vrgla jim je ranjeno žival, in kot štirje mladi hudički so planili na njo. Od veselja so kručili in s vso močjo za-

sajali svoje otročje zobe v njih plen. Toda mrmravec se je boril za življenje in smrt, se jih otresel in polagoma odšarjal v varno gošavje. Mali so ga zasledovali kakor čreda psov in ga vlekli za rep in stegno, ampak zadržati ga niso mogli. Za to je prihitela lisica na pomoč. S par skoki je bila za mrmralcem in ga povlekla nazaj na plano, kjer so se ga lisjački ponovno lotili. Ta neusmiljena igra se je zopet ponovila, dokler ni bil eden mladičev pošteno ogrizen, nakar je od boli viknil. To je mater lisico pripravilo do tega, da je prav naglo končala mrmralčevo bedno življenje.

Ni poteklo mnogo časa, ko napravi lisica skok in že drži šop suhe trave, v katerem je zacvilila poslednjikrat v življenju uboga poljska miška.

Kmalu je bila miška pogoltnjena in štirje nerodni mali lisjački so sedaj sami poskušali isto, kar je storila mati. Ko je najstarejši sinček končno vendarle ujel eno miško, svoje prvo v življenju, se je kar tresel od razburjenja in zadri biserno bele, male, mlečne zobke v miško. Storil je to s tako silo svoje prirojene divjosti, da je moralo to presenetiti njega samega.

Naslednjo učno uro je nudila veverica. Ena od teh nemirnih ropotajočih prostaških bitij je živela čisto blizu lisičjega doma. Imela je grdo navado, da je po cele popoldneve tratala svoj ljubi čas s tem, da je zmerjala častljivo lisičjo družino, to pa seveda le iz kake varne veje.

Cestokrat so jo mladiči zaman skušali vjeti, kadar je bežala čez njihovo jaso, ali pa kadar jih je obsipavala z raznimi psovčkami in naravnost iz nesramne bližine. Toda stara zvitorepka se je spoznala v prirodoslovju — poznala je naravo in značaj veverice, in ko se ji je zdel čas primeren, je vzela ona zadevo v roke. Poskrila je svoje otroke in se plosko vlegla sredi ravne jase. Nesramna, nizkotno misleča veverica je priskakljala in po stari navadi pričela lisičo psovati. Ali lisica se ni premaknila niti za las. Veverica je prišla bliže in psovala je dol iz veje:

»Ti, surovina ti, o ti surovina!«

Toda lisica leži kakor mrtva. To se je veverici zdelo le preveč čudno in spustila se je po deblu dol, se ozrla plaho okoli, zbežala z velikim zaletom čez tralo do drugega dnevesa, kjer ja spet

z varne veje znova pričela svoje zmerjanje.

»Ti surovina ti, o ti revna surovina, skerrrr—skerrrr!«

Ali plosko in brez življenja je ležala lisica na travi. To pa je bila le prevelika muka za veverico. Ze od narave je bila radovedna in željna pustolovščin. Za to je prišla zopet na zemljo in stekla čez jaso, tokrat bliže kakor preje. Kakor mrtva je ležala lisica, »sigurno je bila mrtva.« Mali lisjački so se čudili, da je njih mati zaspala.

Veverica se je čimdalje bolj zagrizla v mali napad predrzne radovednosti. Vrgla je celo košček skorje točno lisiči na glavo, izrabila je že vso zalogo psovč in jih še enkrat ponovila, toda nikakega življenjskega znaka ni opazila. Ko je še parkrat predirjala jaso, se je drznila v največjo bližino v resnici zelo čuječe lisiče, ki je v istem trenutku bila na nogah in pregriznila veveričin vrat.

In mladiči so potem obirali kosti, oh!

Tako so prejemali lisjački temeljne nauke, in ko so postali močnejši jih je vzela mati s seboj dalje zdoma, kjer se je pričel težji pouk o iskanju in izsledovanju sledov.

Za vsako vrsto plena se se morali učiti posebnega lova, kajti vsaka žival ima v sebi kako veliko zmoglost, brez katere sicer ne bi mogla živeti, ima pa tudi kako veliko slabost, da morejo živeti druge živali. Veveričina slabost je bila brezumna radovednost, lisičina pa, da ne more na drevo. Vzgoja malih lisič je bila tako urejena, da so izrabile slabosti drugih živali v svoj prid, a lastne slabosti so za to nadomestile s pretikanostjo, ki je bila njih močna plat.

Od svojih staršev so se naučili glavna pravila lisičje učenosti. Kako se je to zgodilo, se ne da zlahka povedati. Toda, da so se jih naučili pod vodstvom staršev, to drži. Tu sledi nekaj takih pravil, kakor so mi jih nehote in nevede izdali:

»Nikoli ne spi na lastni sledi!«

Tvoj nos ti je pred očmi, za to zapaj temu najprej.

Samo bedak beži z vetrom!

Tekoči potočki ti pomagajo ob raznih prilikah!

Nikdar ne beži po odprti poti, ako moreš iti po skruti!

Vse kar ti je tuja, ti je tudi sovražno!

(Daje prihodnjé).

Sreča v nesreči

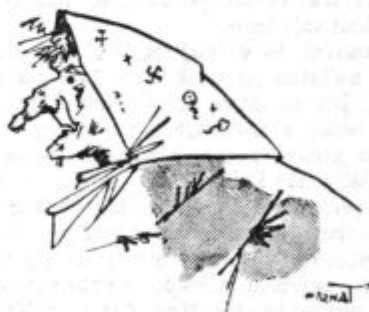
Spisal Žun Živan, dijak v Ljubljani.

Za devet vodá in devet gorá je živel nekoč v borni koči v samotnem gozdu siromašni drvar. Sekal je ves božji dan v gozdu drva, pa je bil vrhu tega ubog kakor cestni berač. Bil je vdovec in imel še kopico otrok, pet po številu, drug drugemu do ramena. Najstarejši je imel trinajst let, dočim ni najmlajši niti šesto leto dokončal.

Zgodilo pa je, da je v deželi nastala suša in pritisnila lakota, a zaslužka od nikoder, tako da kmalu drvarjeva družina ni imela kaj jesti. In tedaj se oče odloči, da pošlje otroke po svetu služit razen najmlajšega, ker je bil še prešibek. Žalostnega srca so se bratje podal na pot. Ker niso znali poti, so kmalu zašli v neki gozd. Išočé izhoda so zahajali vse globlje vanj. Dolgo so blodili po gozdu, poti ki bi jih izvedla ven, pa le niso mogli najti. Med tem se je znočilo, začelo grmeti in bliskati, da so se od straha kar tresli. — Nevihta se bliža! X so si mislili. In zares kmalu se vlije oster dež z vetrom, da so veje kar jokale. Premočeni do kože in v strahu pred temo, grmenjem in volkovi, katerih tuljenje se je slišalo v bližini, so si iskali zavetja. Najstarejši brat Janez spleza na hrastovo drevo in opazi nedaleč od njih v smeri naprej neko blede svetlobo. Hitro so krenili

naprej in prišli pred majhno hišico pokrito s slamo, katere majhno okence ob strani je bilo razsvetljeno. Tresoč se od mokrote so potrkali na vrata. Toda tu je stanovala zloglasna coprnica Macafura, katera je vsakega človeka, ki bi prišel v njeno bližino začarala, ali pa celo požrla. Vrata so se odprla in starka-coprnica jih je s prijaznim glasom povabila noter. Bratje so vstopili in ji povedali, kaj jih je sem prignalo. Coprnica jim je obljubila še prenočišče in jim postregla z neko močnato jedjo, ki je bolj smrdela, kakor pa dišala. Toda bili so lačni kakor psi, saj niso že od zjutraj nič pokusili razen par jagod, ki so jih našli ob poti, in začeli hlastno jesti. Toda tej jedi je bil primešan neki omamljiv prašek, ki je uspaval ljudi. Že po prvem požirku se jim je začelo v glavi vrteti in kmalu so trdno zaspali. Coprnica pa je tedaj pristopila k njim. S svojo čudežno čarovniško palico je udarila vsakega trikrat po glavi razen

najstarejšega Janeza, in pri tem izgovorila neke čudne besede. Mesto treh bratov so sedaj skakljali po izbi objestni kozlički, ki jih je starka povedla v hlev, kjer je bilo že mnogo ovc, začaranih človeških bitij. Janeza pa je položila še spečega v posteljo, upihnila luč in še sama legla. Njemu je prizanesla zato, ker je ravno potrebovala pastirja za svojo čredo, kar naj bi bil Janez.

(Dalje prihodnjič).

C. M. V.:

Vrabc

Živel je nekoč star mož, ki je vedel, da mu ne bo več dolgo živeti. Čutil se je osamljenega in želel si je, da bi mogel še komu kaj dobrega storiti, preden zapusti majhen otok zemlje in se preseli v brezmejno morje vsemirja. Toda, čeprav je zmerom iskal, ni mogel najti človeka. Denarja ni imel, oziroma imel ga je ravno toliko, da lahko poplača župnika in pogrebce. Nihče se ni zmenil za njegovo prijateljstvo. Prija-

telji iz mladosti so se bili že pred njim izselili na večno potovanje. Mlajši pa so iskali mladino.

Stanoval je v majhni sobici v najvišjem nadstropju vsakdanje hiše na dvorišču. Bil je blizu neba. Nekoč je spet tako sedel v naslanjaču pri oknu in žalostno gledal v mrzle zimske oblake in premišljeval, kako težko je Bog napravil človeku, ko mu noče izpolniti majhnega hrepenenja, poslednje želje, da bi še komu kaj dobrega storil. Tedaj se je nekaj zaletole v okno; vzprhutalo in spet padlo in žalostno čivkalo. Trkalo je s kljunom na šipo, kakor bi hotelo prositi za vstop.

Stari mož se je s težavo dvignil iz naslanjača in droben smehljaj mu je zaigral okoli usten. »Ali mi ga ti pošiješ, ljubi Bog?« je tiho vprašal, odprl okno in spustil vrabca v sobo. Le ta je sedel na ročaj naslanjača, v katerega se je starec spustil, ko je bil okno spet skrbno zaprl. Vrabc je močno drhtel, videti je bilo kako zelo ga zebe, in ko ga je stari mož previdno vzel med dlani, se ni skušal braniti in kmalu je nehaj drhteti.

»Gotovo si tudi lačen, mali prijatelj,« je rekel starček in vrabček je spet žalostno začivkal. »Da seveda; pozimi je hudo zate, ko si ne moreš poiskati hrane!« je spet rekel starček in dal vrabcu krušne drobtinice. Tedaj je postal vrabček vesel, in starček je bil tudi vesel, in oba sta bila srečna.

Tako sta ostala skupaj do večera. Ko je ogenj v peči ugasnil in je postalo v sobi mrzlo, je legel starček v posteljo. »Lahko noč, mali prijatelj,« je rekel vrabcu, »poišči si prijeten kotiček za spanje.« Vrabček je nekaj začivkal, kar starček ni mogel razumeti, frfotal po sobi sem in tja, iz kota v kot, na omaro, na umivalnik in nikjer mu ni bilo všeč. Naposled je zletel k starčku na posteljo naravnost na prsi. Tam je obseдел na odeji in spet začel čivkati. »Zebe te, kaj, mali prijatelj,« je rekel starček in privzdignil odejo. Vrabček je hitro smuknil pod njo. A ne samo to, s kljunčkom mu je na sredi prs odgrnil srajco in zlezal pod platno in legel starčku na srce, prav čisto se je stisnil k njemu. In tako je kmalu zaspal. »O, ljubi Bog,« je pomolil mož, »da bi tudi ti meni pripravil tak prostorček in mi dal, da se spočijem ob tvojem srcu.« Zelo srečen je bil.

Tako sta prijatelja vse dni živela drug z drugim. Zjutraj sta se oba hkratu zbudila, nato sta pozajtrkala, in kadar je šel starec nekoliko na izprehod, je pustil vrabca pri odprtem oknu, da se ta čas nekoliko izpreleti. Ko se je mož vrnil domov, je bil tudi vrabček že doma in mu prijazno začivkal v pozdrav. Pogosto je bral starec vrabcu iz svetega pisma, in ptiček je sedeč čisto pri miru in ga poslušal. Ponoči je pa zmerom spet našel svoj ljubi topli prostorček ob zvestem srcu starega prijatelja.

Ko se je približala pomlad, se je preselila v hišo mlada človeška dvojica, ki se je bila pravkar poročila, in se nastanila za nadstropje nižje pod oknom starega moža. Njiju sreča je bila prevelika, da jima vrag ne bi bil zavidal. Hotel jima je ugonobiti to srečo in z vso previdnostjo se je lotil dela. Čisti blesk je žalil njegove oči, ki so bile vajene teme in so se le v temi dobro počutile.

Ker je pa vedel, da je žensko srce laže premamiti kakor moško srce, se je lotil srca mlade žene, ki je bilo svetlo kakor bakreni lonci, ki jih je vsak dan likala, tako da bi bil človek dejal, da je v izbi prat toliko sočnc. Vrag ji je izprva pihal na srce drobcen prah, ki ga človeško oko niti opaziti ne more, a tega prahu se je nabiralo vse več in več, dokler ni nalik sivim kosmičem zamašil čistih pretokov srca. Tedaj je postala žena nezaupljiva in mučila moža s sumom in ljubosumnostjo, kar je bilo popolnoma neupravičeno, saj jo je ljubil iz vsega svojega zvestega srca.

»Zakaj me več ne ljubiš?« je mož žalostno vprašal ženo. »Ljubim te že,« mu je odvrnila, in drobna bol jo je zaskela v duši. »A ti me ne ljubiš, in to me dela potrto in neznosno.«

Mož je rekel:

»Kako je mogoče, da te žalosti nekaj, česar sploh ni!«

Toda ni mu verjela, ampak povsod je iskala in našla tisto, kar jo je potrjevalo v njenem nezaupanju in še bolj razpihovalo plamen njenega nespametnega srca. Vrag je imel s tem veliko veselje in si je mel dolge krempljaste roke.

»Srce me boli,« je rekel mož nekega večera, »kakor da bi bilo čisto zapuščeno.«

Ležala sta v svojih posteljah in skozi odprto okno je pihal prvi pomladanski veter.

»Tvoje srce je slabo,« je rekla žena, »zato te boli!«

»Odkod veš, da je moje srce slabo, ko pa vendar samo tebe ljubi? Boli me, hudo me boli. Ali nočeš položiti svoje roke nanj, da se umiri in da me ne bo več bolelo?«

Žena mu je odgovorila: »Nočem se dotikati pokvarjenega srca! Kdo neki bi hotel počivati ob takim srcu!« Toda ko je govorila te besede, ji je ostrabolečina prešinila dušo. Oba sta strmela v temo svoje nesreče in vsak izmed njiju je bil do smrti žalosten.

Tedaj je nekaj priletelo v sobo in po ptičje začivkalo. Mož in žena sta zadržala dih in prisluhnila. Vrabček je zlezl na možovo posteljo, mu sedel prav na prsi, s kljunčkom odkrival odejo in zlezl pod platno nočne halje. Na toplih prsih, prav nad srcem se je ugnedil in hitro zaspal. Žena je z drhtečimi roka-

mi prižgala svečo in s velikimi očmi ogledovala čudež, in videla je, kako je žarela mužu žalostna sreča iz oči. Tedaj je začela bridko jokati; jok je dobro del njenemu srcu in ga očistil vsega prahu. Dala je možu roko in potegnila njegovo k licu.

»Odpusti mi,« je zajokala, »da sem te tako krivično obsodila. Sama ne vem, kako sem mogla biti takšna. A zdaj mi je lahko pri duši. In nikoli več ne bom pustila, da bi nezaupanje kalilo moje ljubezen. Vem, da si dober in da je tvoje srce zvesto. Nobena božja stvar si ni izbrala nikoli slabega, pokvarjenega srca za počivališče!«

In srečna sta oba zaspala in potlej sta začela novo, lepše življenje.

Ko se je vrabec zjutraj zbudil, je bil ves začuden, ko je spoznal, da je v tuji sobi. Hitro je zletel skozi okno v višje nadstropje k svojemu dobremu staremu prijatelju. Ta je še zmerom sedel v naslanjaču ob oknu z resnično srečnim smehljajem na obrazu, kakor sam ljubi Bog, ki ve, da je vse dobro napravil. Oči je imel zaprte in roke sklenjene; srce mu ni več utripalo...

Vrabec je tiho, tožeče začivkaval, še enkrat preletel sobico in odfrčal skozi okno v solnčno pomlad.

Manko G.:

Zunaj hodi...

*Zunaj hodi mesečina,
po goricah boža brajde,
zdaj se skloni k speči roži,
zdaj med breze tožna zajde.*

*Tiho stopa po poljanl,
nežno dahne med gorico
in s srebrnimi rokami
spečo gladi jerebico.*

*In še boru se nasmehne,
ki na polju tam samuje,
za slovo med rosno travo
polno biserov nasuje.*

Jutrovčki pišejo

Dragi stric Matic! Srčno se Ti zahvalim za prelepo knjižno darilo: »Bratec Branko in sestra Mica«. Knjigo sem takoj prvi dan prebral, zelo, zelo lepa je, z velikim zanimanjem so jo brali tudi brat, sestre in mama. Ne zameri, ker se Ti nisem prej zahvalil. Torej še enkrat najlepša hvala!

Gorenc Franc, uč. I. razr. višje nar. šole Kamnje 17 p. Mokronog.

NOVO LETO

Staro leto je končano,
 novo leto je prišlo.
 Vsi imamo nove nade
 in veselo pojemo.
 Pojemo vesele pesmi,
 pesmi o preteklosti,
 pojemo o dobrih časih,
 sanjamo pa o bodočnosti.
 Prišla nepoznana bo bodočnost,
 mari vemo kakšna bo?
 Bodi lepa, bodi slaba
 mi veselo pojemo!

Janko Predan, dijak, Ljubljana-Vič.

Življenje slovenskega kmeta. Slovenski kmet si v potu svojega obraza služi kruh. Spomladi, poleti in jeseni dela od zore do mraka, samo v zimskem letnem času sme počivati a tudi tedaj ni brez skrbi. Ko spravi poljske pridelke v kašče in kleti in ko proda tisto, kar je pridelal, mu ostane le malo denarja za sol, petrolej in druge potrebščine. Kmet plačuje visoke davke in deželski pridelki nimajo dobre cene. Zaradi tega živi slovenski kmet bedno življenje. Kmet dela od rane mladosti do svoje smrti. Tudi če živi kot prevžitkar na posestvu, vendar ni nikoli brez dela. Ko je star opravlja lažja dela; lička koruzo, lušči fižol in podobno.

Stanko Jezeršek, dijak drž. real. gimn. v Ljubljani.

Dragi stric Matic! Na kmetih je zelo lepo. Kmet pridelava doma skoraj vse kar potrebuje za življenje. Pri delu mu pomaga vsa družina. Ko so otroci še majhni, hodijo z živino na pašo ali pa pomagajo očetu pri setvi in pri podob-

nih delih. Najlepše kmečko delo je sušenje sena. Ko sem bil lani na kmetih sem pomagal sušiti seno. To je bilo imenitno! Zvečer smo sedli na visoko naloženi voz in se vriskaje vračali s polja v vas. Letos pojdem spet na kmete. Povabim Te, dragi stric Matic, da prideš tudi Ti grabiti seno! Lepo Te pozdravlja

Franci Zagradnik, uč. V. razr. v Mariboru, Pobrežje.

Dragi stric Matic! Vsak kmet mora trdo delati, če hoče kaj pridelati. Tudi slovenski kmet se mora mučiti za vsakdanji kruh, vendar je slovenska zemlja dobra in rodovitna, zato ima kmet ob dobri letini jeseni dobiček. Če je pa letina slaba, mu ne ostane dosti denarja. Drugi kmetje po naši državi so še bolj revni, ker imajo zelo slabo zemljo. Posebno v Dalmaciji, kjer je sama skača. Pri nas pridelujejo kmetje pšenico, koruzo, ajdo, krompir, peso, korenje, repo, fižol, zelje, vsakovrstne zelenjave in dosti sadja. V nekaterih krajih pridelujejo kmetje tudi hmelj. Kmet opravlja vsa dela sam: orje, seje, koplje, pleje, kosi, žanje in vozi poljske pridelke z vozovi domov. V nekaterih krajih pridelujejo kmetje tudi grozde in prodajajo jeseni vino in mošt. Slovenski kmetje so dobri ljudje, zelo delavni so in pobožni.

Jože Vilhar, ? razr. Ljubljana VII, Lepodvorska 29.

Božič brezposelnih. Mala Jelka sedi pri oknu in plašno zre v padajoče snežinke. Burja zavija okoli voglov, a Jelka je ne sliši, ne čuti, čeprav brije kar skozi razdrapano streho ter steno.

Danes je Božič. Jelka to ve in je žalostna. »Kako to,« misli, »da se Božič nikoli ne ustavi pri njih? Saj je vendar tako pridna. A pri drugih, čeprav porednih, se ustavi in jim prinese toliko lepega in čudovitega.« Jelka tega ne ume, pa naj razmišlja še toliko.

Iz tega topega premišljevanja jo zdramijo koraki. Mati in oče sta se vrnila. Skrbi polnih, temnih obrazov sta vstopila. »Dober večer!« je pozdra-

vila Jelka, a odgovor je bil kratek, skorajda rezek.

Dela ni, delal! Danes je sveti večer, a ni ne kruha, ne drv.

Trudna sta sedla za mizo in brez besed strmela v sneženi metež.

»Torej, pri mlinarju ni nič?« je vprašala trudno žena.

»Ne,« je bil kratki odgovor. In zopet tesnobni molk.

Slednjič se je mož vzdramil iz trpkoga premišljevanja, poklical je Jelko in jo z okornimi rokami dvignil na kolena. »Revček moj,« je tiho mrmral. »danes je božični večer, a ti stradaš in prezebaš.« Stisnil je njeno glavico k sebi in z bolečino v srcu opazoval Jelko, ki se je vsa srečna smehljala v očetovih rokah.

»Kaj ne, očka,« je naposled vprašala Jelka. »danes pride Božiček?«

»Pravijo,« je dejal oče ter se obrnil proti ženi, kateri so isto tako polzele solze po razoranem licu.

From Slavko, dijak I. drž. realne gimn. v Mariboru

Življenje belokranjskega kmeta. Življenje kmeta. Bele krajine je trdo. Če hoče kaj narediti na polju mora že ob jutranji zori na delo, zvečer pa pozno domov. Vsled tega je utrujen od dela po kraškem svetu. Lepo je orati po njivah brez kamenja, a težko je po kraških njivah.

Roke ima žuljave od dela, a vsled tega ni žalosten. Najbolj srečen je takrat, kadar pride od dela domov, ko mu sedi na kolenu sinček in se mu smeji. Plačilo za trud pa dobi kmet v jeseni, ko pobira poljske pridelke, da bo imel hrano za pozimi.

Dergane Franc I. raz. mešč. šole Semič

»Orači! ...«

Pomlad je tukaj
nam bode ogrela srca.
Plug izpod strehe,
brano na dan,
jarem na vole,
kdo ni zaspan.

II.

Zjutraj pa vprečem,
plug že držim
seme posejem,
brazdo spustim
semija je tala,
svet' Valentia.

III.

Seme posejem v razor spet nov,
kadar povlečem, grem spet domov
s plugom pa v kraj, jesen ga pokliče
spet nazaj!

Kranjc Albin, dijak I. c razr. mešč. šola v Maribor.

Življenje slovenskega kmeta. Življenje slovenskega kmeta je zelo težavno in zakaj?

Kmet mora vstati poleti že ob 2. ali 3. uri in dela zvečer do 9. ali 10. Zopet je delo na polju, v vinogradih. Na polju mora orati, okopavati krompir in v najhujši vročini je treba pleti, koruzo sušiti, kositi in žeti.

V vinogradih reže, veže, škropi in se muči, da bi mu sad dobro obrodil in če pride toča je njegov trud brez plačila. Zato je kmetsko delo zelo naporno in težavno. Te pozdravlja

Nada Pinterič, uč. IV. raz. v Podvelki pošta. Brezno ob Dravi.

Listnica uredništva

Uganke in križanke iz zadnjih številsk so pravilno rešili:

Alenčica Rak, uč. III. razr. II. odd. nar. šole v Gornjem gradu, Stojan Vladimir, dijak III. a razr. drž. real. gimn. na Jesenicah-Fužinah, Nace Guštrin, dijak v Ljubljani VII, Skok Mišo, uč. IV. razr. v Zidanem mostu, Anatol Fabiančič, uč. IV. a razr. v Novem mestu, Niko Deisinger, uč. IV. b razr. na Vrtači v Ljubljani, Volčič Mirjam, uč. II. razr. vadnice v Ljubljani.

★

Nedeljska številka »Jutra« stane z »Mladim Jutrom« vred samo 2 dinarja. Prosite starše, naj redno kupujejo nedeljsko »Jutro«.

★

Vezani letnik »Mladega Jutra« obsega 424 strani in je bogato okrašen s slikami. Vsak letnik stane samo 60 Din. Letnik 1932 je razprodan.

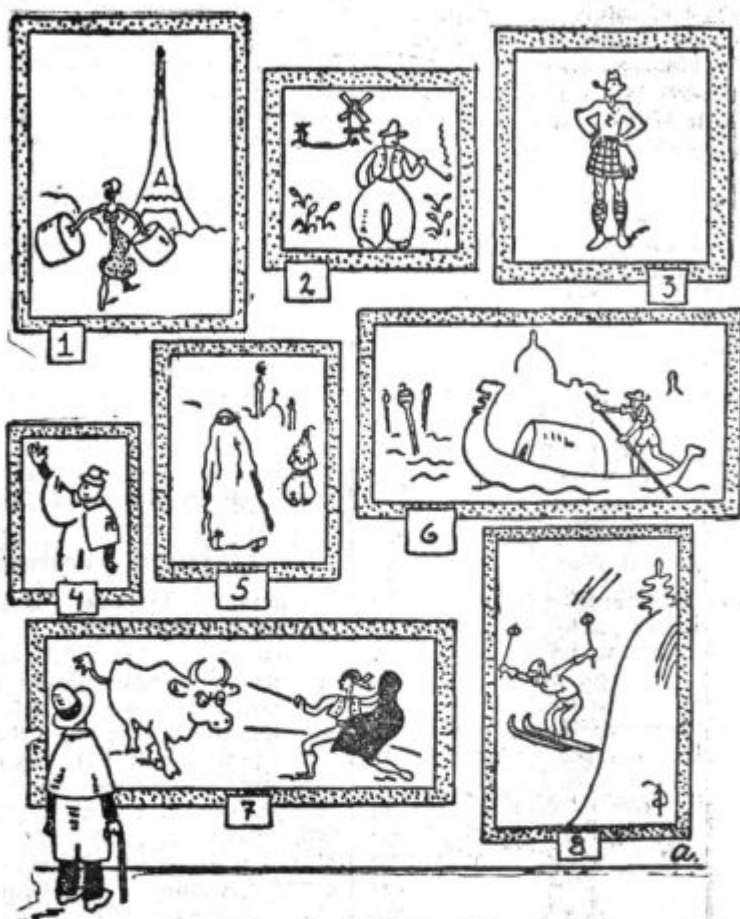
★

Kmetič Anton iz Trbovelj: Tvoje pisano smo na žalost prepoznali in ga nismo mogli več objaviti. Oglasi se na razpisani natečaj in le zaupaj stricu Maticu, saj ne skopari z nagradami!

★

Za premnoge čestitke in dobre želje se stric Matič vsem prav srčno zahvaljuje!

Na umetniški razstavi

V velikem mestu so priredili umetniško slikarsko razstavo. Tu vidite posnetek skupine slik iz različnih držav

sveta. Kdo izmed vas ugane, iz katerih držav so prišle posamezne slike?

Rešitev križanke „Beli Medved“

Vodoravno: 1. guslar; 7. kladivo; 10. ananas; 11. krt.

Navpično: 2. uk; 3. slap; 4. lan; 5. Ada; 6. Rinka; 8. var; 9. ost.

Rešitev ugank

1. Na karkošjih gnezdih.
2. Namizni pr — tla.

3. Zato, ker ne zna žvižgati, sicer bi gotovo rajši žvižgal, da bi ga drugi petelinji ne mogli oponašati.

